

မြားနတ်မောင်စာပေ

ဆုလေးနွယ်

လှပတဲ့အချစ်တစ်ခုအတွက်

"မမလေး"

"ဟင်"

ပူစူးမခေါ်တာမို့ ဟင်ခနဲ ထူးမိပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ လျှော်ထားသော ဆံပင်စင်းစင်းတွေကို ဖြောင့်စက်နှင့် ဆွဲချရင်း နှုတ်ဖျားက သီချင်းတိုးတိုး ညည်းနေမိတာ။

"မမလေးကို မေမေကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်"

"အင်း... ဟုတ်လား မေမေ နေမကောင်းလို့ လား"

လက်ထဲက ဆံပင်ဖြောင့်စက်ကို မှန်တင်ခုံပေါ်ချရင်း မျက်လုံးက လေးဝိုင်းကာ မေးမိသည် ။

"နွယ်စံပယ်ကညာ'က အပြင်က ပြန် လာပြီး အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ရေမိုးချိုးကာ ထမင်းစားချိန်မှာ ပဲ မေမေနှင့် စကားပြောဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။

အပေါ်ထပ်တက်လာလာချင်း မေမေ့အခန်းတံခါးကို အသာကလေး ဟပြီး ကြည့်မိတော့ မေမေက အိပ်ပျော်နေတာပဲလား။ မှီ န်းနေတာပဲလားမသိ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်နေတော့ နှိုးရခက်သည် ။

"သမီးပြန်ရောက်ပြီ မေမေ" ဟု ပြောဖို့ ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် မေမေ အနားယူနေတာကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်။ အသာကလေး တံခါးပြန်စေ့ထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တာ။

"ပူစူး မေမေ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ"

"နေ့လယ်ကတည်းက"

"မေမေ ဘာဖြစ်သေးလဲ"

"မေမေကြီး ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး လာသေးတယ်"

"ဟင်.. ဟုတ်လား"

နွယ်စံပယ် အံ့အားသင့်ပြီး မျက်နှာနည်းနည်းပျက်ကာ ပူစူးခေါ်သော ဆရာကြီးဆိုတာ မေမေ့ကို အိမ်မှာ လာကြည့်ပေးသော မေမေ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမာအောင်။

ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည် ။

မေမေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိပေမယ့် ခုတလော မေမေ နေကောင်းနေသည် ပဲ။ ဆရာဦးမာအောင် မလာတာကြာပါပြီ။

"မေမေ ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း..."

ပူစူးမက ခေါင်းရမ်းသည် ။

မေမေ နေမကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

မှန်တင်ခုံရှေ့ရှိ ခုံကလေးကို အသာတွန်းဖယ် ထရပ်ပြီး အခန်းထဲက သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့၏။

"ပူစူးရေ.. ပလပ်ဖြုတ်ခဲ့အုံး"

ဆံပင်ဖြောင့်စက်ကို ပလပ်တပ်ထားတာမို့ မမေ့မလျော့ အော်ခဲ့ရပါသည် ။

မေမေအခန်းရှေ့ ရောက်တော့ တံခါးဟနေတာမို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။
အခန်းထဲမှာ မေမေကမရှိ။

လှေကားကို ဆင်းလာမိတော့ ထမင်းစား စားပွဲမှာ မေမေ့ကို တွေ့ရ
၏။

"မေမေ"

နွယ်စံပယ်က မေမေမေထိုင်နေသော ခုံကို နောက်ကနေ ခိုလျက်
တိုးညက်ညက် ခေါ်မိသည် ။

မေမေ့မျက်နှာက နွမ်းနေပေမယ့် အပြုံးက ချိုခဲ့သည် ။ တစ်ခါတ
လေ အမောပြေလေးလို့ မေမေက ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်၏။

"ဦးအောင် လာသွားတယ်ဆို"

"အင်း"

"မေမေ နေမကောင်းဘူးလား"

"သမီးက စိုးရိမ်လို့ လား"

"အင်း"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"တကယ်ပဲလား"

"တကယ်ပေါ့"

မျက်လုံးဆင်တူကလေး နှစ်ခုဆုံမိကြသည် ။ သားအမိနှစ်ယောက်
မျက်လုံးက ခွဲမရအောင်တူသည် ။ မျက်စဆံအညိုလေးရော မျက်တောင်
ရှည်ရှည် ကလေးရော မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်ရော မျက်ခုံးတန်းတန်းက
လေးရော။

မျက်လုံးနှစ်ခုသာ ယှဉ်ပြလျှင် ဘယ်သူ့အမေ ဘယ်သူ့သမီးမှန်း ရွေး
လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း၏ မျက်လုံးလို့ တောင် ထင်ရသ
ည် ။

"မေမေ ပြောစရာရှိတယ်"

"သမီးသိသားပဲ"

နွယ်စံပယ်ကညာက မဆိုင်းဘဲ ဆို၏။

မေမေမျက်လုံး မေမေအကြည့် မေမေမျက်နှာကို နွယ်စံပယ် ဖတ်တ
တ်သည် ။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်သည် ။

မေမေရယ်။

နွယ်စံပယ်က မေမေစံပယ် ဖွေးဖွေးဆွတ်ရဲ့ သမီးပါနော်။ သိတာ
ပေါ့ သိပ်သိ။

"မေမေတို့ က သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ"

ဒါ.. အဆန်းလား မေမေ။

ဟိုးကတည်းက တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲ။ ဖေ
ဖေက ပစ်သွားခဲ့တာကိုး။

နွယ်စံပယ်လည်း အပြစ်မကင်းဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။

စိတ်ရှုပ်စရာ အတိတ်တစ်ခု။

"မေမေက ခုတလော နေထိုင်မကောင်းဘူး"

နွယ်စံပယ်ကညာက မေမေ့ကို စူးစူးကလေး စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

ခုထက်ထိ မေမေပြောနေတာတွေ သိပြီးသားတွေ။ မသိသေးတာ မပါ
သေး။

မေမေ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။

"ပြောလေ မေမေ"

စိတ်မရှည်ဘဲ မေးမိ၏။

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီးမင်္ဂလာပွဲကို မေမေ တက်ချင်တယ်။ အဲဒါပဲ
"

မေမေ့စကားကြောင့် နွယ်စံပယ် ပါးပြင်လေးတွေ နွေးတက်သွားရ
ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်မိ၏။

"မေမေရယ် ရည်းစားမှ မရှိသေးတာ"

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောမိသည် ။

"မေမေ သိပါတယ်"

မေမေက နွယ်စံပယ် ဆံပင်လေးတွေ သပ်ပေးကာ ဆိုလာ၏။

"မေမေ သဘောကျထားတဲ့ လူ ရှိတယ်"

"ရှင်"

ခုမှ ပဲ မျက်လုံးကလေး ပြူးထွက်ရတော့သည် ။

မေမေက သားမက်ရှာထားပြီးသားလား။

နွယ်စံပယ် မသိလိုက်ပါလား။

မေမေ သဘောကျတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ခပ်ညှံညှံမဖြစ်ချင်။ ခေါင်းပူအောင် ချက်ချင်း စဉ်းစားသည် ။ သိပ်မ

ကြာလိုက်။ သုံးလေးမိနစ်ပါပဲ။

အာရုံထဲမှာ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည် ။

ကိုကြည်မျိုး။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း နှင့် တည်ကြည်ရိုးသားသော မေမေ
မန်နေဂျာက အားကိုးစိတ်ချရသူ။

သူပဲပေါ့။

သူပါပဲ။ သူပဲဖြစ်မည်။

မေမေက တူလိုသားလို သဘောထား ဆက်ဆံခဲ့တာ ဘာမဆို ယုံကြ
ည်ခဲ့တာ။

"ကိုကြည်မျိုးလား မေမေ"

မေးသင့်ရဲ့ လား မသိပေမယ့် လွှတ်ခနဲမေးမိပြီ။

"ဟုတ်တယ်လေ"

မေမေက ခေါင်းညိတ်တော့ ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

ဘယ်လိုငြင်းရပါ့။

အဲဒီလူကြီးကို နွယ်စံပယ် စိတ်မဝင်စားပါ။

ခင်တော့ခင်သည် ။ လေးစားသည် ။

သို့ပေမယ့် ကျွမ်းတဝင် မရင်းနှီး။

တွေ့လျှင် ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရုံလောက်သာ။

"သမီးက သိသားပဲ"

ဒေါ်စံပယ် ပွေးပွေးဆွတ်က သမီးကို ချီးကျူးလိုက်၏။

သမီးက လှစ်နေအောင် ပါးသည် ။

ဉာဏ်ပြေးသည် ။ သားအမိချင်းမို့ အရိပ်ပြလျှင် အကောင် ထင်ပြီး
သား။

"သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်"

"ရှင်"

နွယ်စံပယ် မေမေ့ကို အံ့သြမိပြန်၏။

ကိုကြည်မျိုးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးစရာလား။ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ လိုမှ မလို
တာ။ အချင်းချင်း အမြဲမြင်တွေ့နေကြတာ။ ဘာလို့ ထူးတလည် ထပ်
မိတ်ဆက်ပေးမှာ ပါလိမ့်။

"မေမေ ဒီနေ့ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တယ်"

"ဟင်"

နွယ်စံပယ် မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

သမီးကို အရင် ပြောသင့်တာပေါ့နော်။

သမီးဆန္ဒ သဘောထားကို ပထမ မေးမြန်းသင့်တာ။

"သူက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံတယ်"

နွယ်စံပယ်က ပင့်သက်ရှိက်သည် ။

ကိုကြည်မျိုးက မေမေ့ကို မလွန်ဆန်ရဲတာလား။

ဒါမှ မဟုတ် နွယ်ကို သူက သဘောကျနေတာလား။ ဝေခွဲရခက်
သည် ။

မေမေနှင့် ကိုကြည်မျိုးက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် လေးစားခြင်း ယုံကြည်ခြင်းနှင့် နားလည်မှုများ စွာရှိကြတာ။

အလုပ်ထဲမှာ မေမေလူယုံ။

"သူက လိုလိုလားလားကို လက်ခံတာ။ မေမေက ပရက်ရှာမပေးဘူး" (ပရက်ရှာ = ဖိအား)

မေမေ့ကို နွယ်စံပယ် ယုံပါသည် ။

"မေမေက ယောက်ျားလေးကို အရင်မေးတာ။ သမီးက မိန်းကလေးမဟုတ်လား"

နွယ်စံပယ်က မျက်လွှာချလိုက်၏။

မိန်းကလေးမို့ နောက်မှ မေးတယ်ပဲထား။ ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိလို့ လား။ မေမေက နေသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်။

လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လလောက်ကတည်းက ဦးအောင် (မေမေဆရာဝန်) က မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ ဂရုစိုက်ဖို့ မေမေစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ဖို့ သတိပေးခဲ့တာ။

"မောင်ကြည်မျိုးက လူကောင်းတစ်ယောက် လူတော်တစ်ယောက်။ သမီးကိုလည်း နှစ်သက်နေတယ်။ ဒါက မေမေမျှော်လင့်မထားတဲ့ အပိုဆု"

ဟင်း...

မေမေ့ရှေ့မှာ မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။ မေမေ့ကို ငြင်းရခက်သည် ။

ဘာလို့ များ နွယ်စံပယ်ကို အရိပ်အမြွက်လောက်တောင် ဖွင့်ဟ အ

သိမပေးခဲ့တာလဲ။

သည် လိုကိစ္စကို မတိုင်ပင်ဘဲ စီစဉ်သင့်ရဲ့ လား။

"သမီးကို မေမေစိတ်မချဘူး"

မေမေက နွယ်စံပယ်ကညာ၏ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလာ၏။

ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သာ ကြုံဖူးတာ။ ကြားဖူးတာ။ ခုတော့ နွယ်စံပယ်ဘဝမှာ ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးပြီ။

"မေမေ မရှိတော့ရင်..."

နွယ်စံပယ် ကိုယ်လေးမတ်သွား၏။

ဆက်မကြားရဲပါ။ နားမထောင်ပါ။ ရင်ထဲ ပူသည် ။ သည် စကားဟာ လောကကြီးမှာ မကြားချင်ဆုံးသော စကားပဲ ဖြစ်သည် ။ ရင်မဆိုင်ရဲသော ကိစ္စလည်း ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေက သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ မွေးခဲ့တာကြောင့် မေမေ့ကို ထားသွားခဲ့သည် ။

တော်တော်ရက်စက်သော ကိစ္စ။

ဟော.. ခုတစ်ခါ မေမေက အသက်သိပ်မကြီးသော်လည်း ရောဂါဝင်လာသည် ။ ဒါဟာ နွယ်စံပယ်၏ ကုသိုလ်ကံလား။

"သမီး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

မေမေက နွယ်စံပယ်မျက်နှာလေးကို ချစ်မဝစွာ ကြည့်ရင်း မေးလာ၏။

"ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး မေမေ"

"မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော မောင်ကြည်မျိုးကို သမီး နှစ်သက်
ရဲ့ လား။ သူ့မှာ သမီးငြင်းလောက်စရာ ဘာများ အားနည်း
ချွတ်ယွင်းချက် ရှိလဲပြော"

နွယ် ရင်မခုန်တာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မေမေ။

ကိုကြည်မျိုးကို တစ်ခါမှ ချစ်သူလို အိမ်ထောင်ဘက်လို မစဉ်းစား
ဘူးခဲပါ။ နွယ်စံပယ် စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်မရှိခဲ့။

"မေမေ"

"ဟင်"

"သူ့မိဘတွေကရော..."

မေမေက နွယ်စံပယ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။

"သမီးလေးက ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲ ဟင်"

ကရုဏာနှင့် မေးလာ၏။

"သူ့ဘက်က သမီးကို လက်ခံရဲ့ လား မေမေ"

"ဪ... ခံတာပေါ့။ သူ့ဆန္ဒက အဓိကပဲလေ။ သူ့ဦးလေး လူပျိုကြီး
သူတူကို သမီးလေးနဲ့ သဘောတူလွန်းလို့ "

"ကိုကြည်မျိုးက မိဘမရှိဘူးလား မေမေ"

ခုမှ ပဲ နွယ်စံပယ်လည်း မေးမိသည် ။

အစတုန်းကတော့ မေမေမန်နေဂျာ အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မ
မေးမိခဲ့ပါ။

"ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အတူတူ မနေဘူး"

"သြော်..."

ကိုကြည်မျိုးအကြောင်းကို မေမေက အားလုံးသိထားပြီးနေပုံ ရ သည် ။

"သူဦးလေးက မွေးစားအဖေ အမေပဲ။ အဖေ အမေအရင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်တောင်ရှိပုံ မရဘူး"

"ဟုတ်လား မေမေ"

မေမေက နွယ်စံပယ်ကို ရယ်၏။

"မေမေက သမီးကို ကလေးလေးလို့ ထင်ထားတာ။ သမီးက မေမေ့ ထက် အကွက်စေ့ပြီး မမေ့မလျော့ မေးတတ်လိုက်တာ"

သည် တစ်ခါ မေမေမချီးကျူးတာကို နွယ်စံပယ် မပျော်။

လျော့ရဲရဲပြီးကာ နေမိသည် ။

"သမီးလေးရယ် အားလုံးကို မေမေစီစဉ်မှာ ပါ။ သမီးဘာမှ မပူနဲ့ ။ အရေးကြီးတာ ကိုကြည်မျိုးနဲ့ သမီး နားလည်မှုရှိဖို့ ၊ လေ့လာဖို့ "

နွယ်စံပယ်ပညာက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်သည် ။ ကြိုးစားပန်း စား ခေါင်းညိတ်ပြရတာ မေမေ့အတွက်ပါ။

နွယ်စံပယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို မေမေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ ကျေနပ်မလဲ။ ပျော်မလဲ။ မေမေ့အတွက် ခေါင်းညိတ်ပြဖို့ လိုအပ်သည် လေ။

"လိမ္မာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်"

မေမေ့ကိုကြည့်ကာ နွယ်စံပယ် နှုတ်ဆိတ်နေမိသည် ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းခါငြင်းရက်မလဲ။

မေမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ က နံပါတ်တစ်ပဲ မဟုတ်လား။
